

Gužva u kući

U mom životu ima puno veselja, a jedno je od najvećih promatrati lica ljudi kad im odgovorim koliko Martina i ja imamo djece. Provjerite zašto je roditeljski krevet uvijek slađi od novog ulaštenog kinderbeta

U mojem životu ima puno veselja, a jedno je od najvećih promatrati lica ljudi kad im odgovorim koliko Martina i ja imamo djece. "Četvero", kažem, a oni blijede, oči im se ispune užasom, ruke počnu drhtati, pića se prolijevaju po stolu, mobiteli ispadaju iz ruku. Nešto sam slično svojedobno primijetio na licima stranaca kad bi shvatili da dolazim iz zemlje u kojoj je rat. Nisu se stranci brinuli za mene - oni su pomislili kako bi bilo njima da su u ratu. "Ma nije vam to tako", tješio sam ih, "vi se brinete jer mislite da vam rat može doći odjednom i izbaciti vas iz komocije. Ratu prethode godine krize, parlamentarnih natezanja, prijetnji vojnim udarom, nestašice, inflacija, atentati, teroristički napadi, paravojne akcije... I tek kad je temperatura pred ključanjem, tek onda može buknuti pravi veliki rat".

A slično je i s djecom. Dobro, ima ekstremnih slučajeva kao ona žena u Americi koja je rodila osmorke, pa kad ih je zbrojila s prethodno rođenim sedmorkama, odmah ima cijeli razred. Kod nas je ipak eskalacija bila postepena. Prvo se sin ugnijezdio između nas i u dobi od samo tjedan dana nepogrešivim se instinktom okretao prema majci kad bi začuo njezin glas. Bio je noću najbučnije dijete i nikako mi nije išlo u glavu odakle mu taj repertoar mrmljanja, mljackanja i gugutanja u snu. Kada se na njegovo mjesto ugnijezdila prva kći, sin je prebačen u kinderbet tik uz mene; budući da se budio pet puta svake noći, nakon čega bi ga onda trebalo gladiti i držati za ruku da se umiri, bilo je kao i da nije otišao iz kreveta.

Takvo je stanje potrajalo negdje do njegove pete godine kada smo konačno skupili novac za veće krevete i premjestili mladež u njihovu sobu. Proces odvikavanja bio je kratak - samo par dana - ali polovičan: kćer je trebalo uspavljivati tako da se s njom leži u krevetu, a pred jutro bi ona obično našla put do nas; ja bih u tom slučaju uzeo jastuk i pokrivač i krenuo u potragu za slobodnim madracom.

Treći jastuk za Lenjina

Iduća kći je također uzela zdravo za gotovo da joj pripada mjesto između roditelja. Kad smo prije nedavnog preseljenja birali krevet Martina i ja, naše je zlato biralo one

bračne krevete s tri jastuka (dva velika i jedan mali između njih, možete ih vidjeti u salonima pokućstva), logično zaključivši da je mali jastuk za nju. Kao u onom starom ruskom vicu: "Zašto se u Sovjetskom Savezu proizvode bračni kreveti za tri osobe? Pa zato što je Lenjin uvijek s nama!"

Ako ste dosad zaključili da smo grozni roditelji - iako su stručnjaci za djecu danas puno blaži u pogledu noćnog odvajanja mladeži i roditelja nego šezdesetih i sedamdesetih kad smo odrastali mi - mogu vas umiriti: trenutno imamo na raznim mjestima u stanu sedam kreveta i svako dijete spava u svojoj sobi. Svako osim najmlađeg. Da, opet smo na početku. A što možemo, kad je roditeljski krevet tako neodoljiv i kad se u njemu može napraviti najbolji šator, najsavršeniji kolut, kad se u njemu čitaju najljepše priče i kad se na njegovim oprugama najviše odskakuje. Dok ne puknu.